Określanie liczby miejsc parkingowych nie dla zabudowy jednorodzinnej – wyrok WSA

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią
Opublikowano: sobota, 17, październik 2020 12:32
Bartłomiej Zydel
Odsłony: 753

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy nie przychylił się do skargi na uchwałę Rady Gminy w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w której Skarżący kwestionował pominięcie w jednostce planistycznej dotyczącej zabudowy jednorodzinnej kwestii miejsc parkingowych.

Sąd przypomniał o tym, że w odniesieniu do wykładni 15 ust. 2 ustawy planistycznej w doktrynie wskazuje się, że użycie w tym przepisie zwrotu, iż w planie miejscowym określa się obowiązkowo elementy w nim wymienione, nie oznacza niedopuszczalności w uzasadnionych przypadkach odstępstw od tej zasady. Jak zaznaczył WSA przepis ten należy bowiem rozumieć w ten sposób, że określenie w planie miejscowym danych z tego przepisu jest obowiązkowe wówczas, gdy zachodzi taka potrzeba i konieczność – a przy ocenie tego, czy taka potrzeba oraz konieczność w określonym przypadku zachodzą, należy brać pod uwagę charakterystykę terenu, funkcję i sposób zagospodarowania terenu i charakter zabudowy. Jeżeli zatem stan faktyczny obszaru objętego planem nie daje podstaw do zamieszczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustaleń, o których mowa w art. 15 ust. 2 ustawy planistycznej, to ich brak nie może stanowić o jego niezgodności z prawem – podkreślił Sąd.

Sąd wskazał, że terenu przeznaczonego pod budownictwo jednorodzinne charakter zabudowy, jej cele i sposób wykorzystania a także prawo właściciela do zagospodarowania terenu stanowiącego jego własność nie pozwalają na taką interpretację przepisów, która wymagałaby określenia minimalnej liczby miejsc do parkowania. WSA przypomniał o tym, że nawet z § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynika, iż ilość miejsc parkingowych ustalana jest w zależności od ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych, a dodatkowo w przypadku określenia zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

Wojewódzki Sąd zaznaczył także, że jeżeli – w zależności od ustaleń planu, o których mowa w 15 ust. 2 ustawy planistycznej – można odstąpić w określonych warunkach od określonych postanowień ze względu na stan faktyczny (gdyż z okoliczności faktycznych danego terenu wynika brak konieczności zawarcia w planie miejscowym któregoś z elementów wskazanych przez ustawodawcę jako obligatoryjny składnik planu), to tym bardziej można odstąpić od jednego z elementów zawartych w danym zapisie czy jednostce.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 22 września 2020 r., II SA/Bd 625/20

Źródło: CBOSA

Phoca PDF